

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
5.Bf.29/2014/5. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2014. év november hó 7. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

VÉGZÉS:

A csalás bűntette miatt vádlott ellen indított büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 4.B.194/2008/93. számú ítéletét ***helybenhagyja*** azzal, hogy a vádlott személyi igazolványának száma 1A.

Kötelezi a pótmagánvádlót, hogy a jogerőre emelkedéstől számított 15 (tizenöt) napon belül - végrehajtás terhe mellett - fizessen meg a vádlott védője részére a másodfokú eljárásban felmerült 20.000 (húszezer) forint bűnügyi költséget.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Törvényszék a 2013. július 4. napján kihirdetett 4.B.194/2008/93. számú ítéletével a vádlottat az ellene csalás bűntette (1978. évi IV. törvény 318.§ (1) bekezdés I. fordulata, (7) bekezdés a) pontja) miatt emelt vád alól felmentette. Kötelezte a pótmagánvádlót az eljárás során felmerült 146.158 Ft bűnügyi költség állam részére történő megfizetésére is.

Az elsőfokú ítélet ellen a pótmagánvádló jelentett be fellebbezést.

A pótmagánvádló jogi képviselője a másodfokú nyilvános ülésen a bejelentett fellebbezését elsődlegesen hatályon kívül helyezés végett, másodlagosan pedig az elsőfokú ítélet megváltoztatása, a vádlott bűnösségének megállapítása és vele szemben büntetés kiszabása végett tartotta fenn.

A hatályon kívül helyezésre irányuló indítványának indokolásaként hivatkozott a 2013. május 28. napján megtartott tárgyalásra, ahol a bíróság által ismertetésre került okirati bizonyítékok, így az írásszakértői vélemény ismertetését követően bejelentette, hogy kérdéseket kíván az írásszakértőhöz intézni. Az elsőfokú bíróság azonban ennek az indítványának nem adott helyt, azt szükségtelennek ítélte, azonban ezzel a jogi képviselő álláspontja szerint a Be. 299.§ (2) bekezdésében írtakat megsértette. Utalt a pótmagánvádló jogi képviselője arra, hogy ennek a bizonyítási indítványnak a jogszabály kötelező rendelkezése ellenére történő

elutasítása okán az eljárási jogai súlyosan sérültek és sérült a Római Egyezményben foglalt tisztességes eljáráshoz való jog is. Hivatkozott általánosságban több, Strasbourg-i határozatra is. A Be. 299.§ (2) bekezdésében írt rendelkezésnek a megsértése a jogi képviselő álláspontja szerint megalapozza a Be. 375.§-ában írt hatályon kívül helyezési okot, hiszen ez a jogszabálysértés a másodfokú eljárás során nem orvosolható, ugyanakkor lényeges kihatással volt az eljárás lefolytatására, a vádlott felmentésére is.

Ezen túlmenően a pótmagánvádló jogi képviselőjének álláspontja szerint az elsőfokú ítélet több tekintetben megalapozatlan. Egyrészt az elsőfokú bíróság nem derítette fel teljes mértékben a tényállást, hiszen az indítványa ellenére sem szerezte be a 10.G. számú ügy periratait. Kiemelte, hogy az iratok beszerzésével, az abban lévő jegyzőkönyvbe foglalt nyilatkozatokkal és okiratokkal szeretne volna a vádban írt tényeket alátámasztani, azonban ezt az iratok beszerzésének elmulasztása miatt az elsőfokú bíróság megghiúsította.

Elismerte, hogy az elsőfokú bíróság a pótmagánvádlót kötelezte ezeknek az iratoknak a csatolására, azonban álláspontja szerint azzal, hogy ő megjelölte az irat számát, a rá háruló kötelezettségének eleget tett, hiszen az iratbeszerzésre a bíróságnak van lehetősége.

Továbbmenően utalt arra is, hogy az elsőfokú ítélet több helytelen ténybeli következtetést is tartalmaz, vagyis megvalósult a Be. 351.§ (2) bekezdés d) pontjában írt megalapozatlansági ok is. E körben kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság nem fogadta el a jogi képviselő nyilatkozatát, mivel azt nem tartotta életszerűnek, ugyanakkor a tanú vallomásának elutasítása téves következtetések levonását eredményezte.

Az elsőfokú bíróság álláspontjával szemben a jogi képviselő érvelése szerint a csalás valamennyi törvényi tényállási elemét megvalósította a vádlott.

Tévedésbe ejtette ugyanis a sértettet a tekintetben, hogy képes-e egyáltalán a szerződésben vállalt kötelezettségének a teljesítésére.

A jogi képviselő álláspontja szerint az eljárás során egyértelműen megállapíthatóvá vált, hogy a vádlott nem rendelkezett azokkal a feltételekkel, amelyek a szerződés szerinti feladat végrehajtását eredményezhették volna. A csalárd magatartását azért tanúsította, mert a megkötött szerződés szerint tulajdonjogot szerezhetett volna a 21 hektáros területen, ez pedig őt mindenképpen érdekeltté tette abban, hogy a beruházás megvalósítására vonatkozóan az alkalmasságát elhitesse a pótmagánvádlóval.

Csak így lehet értelmezni ugyanis azt az elsőfokú eljárás során bizonyítást nyert tény, hogy sem beruházóval, sem befektetővel nem rendelkezett a vádlott.

E körben a tanú1 vallomására hivatkozott a jogi képviselő, aki maga elmondta, hogy soha nem kötötték volna meg a szerződést a vádlottal, hogyha előre tudják, hogy csak a szerződés megkötését követően kezd befektetőket keresni.

A csalás megvalósulásával kapcsolatban ugyancsak utalt a jogi képviselő a 10.G. számú perre, ahol az álláspontja szerint hamis tartalmú okiratok felmutatásra kerültek, vagyis „perben csalás” útján próbált a vádlott a szóban forgó ingatlan tulajdonjogához jutni. Végezetül megjegyezte, hogy a 2010. szeptember 10-én

előterjesztett vádmódosítása szerint tartja fenn továbbra is a vádat, amely csalás büntette kísérletének a megvalósulását állítja.

A vádlott védője a perbeszédében az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta. Kiemelte, hogy rendkívül színvonalas és alapos bizonyítási eljárás után helytállóan jutott az elsőfokú bíróság arra az álláspontra, hogy a vádlottat az ellene emelt vád alól felmentette. Kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság valamennyi feltárt bizonyítékot értékelési körébe vont, részletesen körbejárta a pótmagánvádló által felvetett problémákat és meggyőzően indokolta meg a vádlott felmentését is.

A védő az elsőfokú ítélet 36. oldal utolsó, illetve a 39. oldal 1. bekezdésében írtakat külön is kiemelte. Ezzel kapcsolatban hangsúlyozta, hogy a tanú2 tanúvallomása egyáltalán nem tekinthető elfogultnak a vádlott irányába, azonban a tanú, mint a kuratórium egyik tagja nyilatkozott arról is, hogy a vádlottnak milliárdos beruházásai voltak.

Ennek tükrében pedig fel sem vetődhet az a pótmagánvádló jogi képviselője által hangoztatott tény, hogy nem volt megfelelő lehetősége és eszköze a szerződésben vállalt beruházás megvalósításához.

Hangsúlyozta a védő, hogy maradéktalanul osztotta az elsőfokú bíróságnak az írásszakértő meghallgatására vonatkozó bizonyítási indítvány sürgősségét hangsúlyozó álláspontját. Az írásszakértő meghallgatásával ugyanis magára a vád tárgyává tett cselekményre vonatkozóan releváns információkat nyerni nem lehetett volna. Ezzel kapcsolatban nyomatékosan hivatkozott arra, hogy az okiratot aláíró személy maga is elismerte, hogy az aláírás az övé, ezen túlmenően pedig az aláírás körülményei jelentőséggel nem bírnak.

Mindezekre figyelemmel az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

A vádlott felszólalásában hangsúlyozta, hogy a beruházás megvalósítására irányuló szándéka minden tekintetben megalapozott volt, azt lényegében a pótmagánvádló fellépése akadályozta meg, hiszen az általa beszerzett építési engedély most, ez év november végén járna el. Hangsúlyozta, hogy álláspontja szerint az Alapítvány tevékenysége kizárólag azt célozta, hogy megghiúsítsa a kifizetési kötelezettségét. Utalt még a vádlott a felszólalásában a 10.G. számú peranyagra is, melyben ügyben 2005. évben jogerős határozatot született.

Ebben az eljárásban a jogi képviselő, a tanú3, valamint a többi tanú is egyértelműen elismerte, hogy a hivatkozott okiratokat ők írták alá. Megmagyarázhatatlan ennek tükrében, hogy a jelen büntetőeljárásban miért hivatkoznak arra, hogy az okiratok valótlanként voltak.

A vádlott az utolsó szó jogán ártatlanságát hangsúlyozta, kiemelve, hogy nem tévesztett meg senkit és erre kísérletet sem tett.

A bejelentett pótmagánvádlói fellebbezés nem alapos.

A Fővárosi Ítéletábrla a felülbírálat során az elsőfokú ítéletet a Be. 348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző eljárással együtt teljes terjedelmében bírálta felül.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat maradéktalanul betartotta. A pótmagánvádló jogi képviselője által előterjesztett bizonyítási indítványokat a Be. 258.§ (3) bekezdés f) pontjában írtaknak megfelelően kimerítően megindokolta az ítélet 42. és 43. oldalán írtak szerint, mely érveléssel a másodfokú bíróság is egyetértett.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a pótmagánvádló jogi képviselőjének a Be. 299.§ (2) bekezdésében írtak megsértésére irányuló álláspontját.

A Be. 299. § (1) bekezdése szerint ha a szakértő a tárgyaláson az értesítés ellenére nem jelent meg, vagy a szakértő értesítését a bíróság a 108. § (6) bekezdése alapján mellőzte, az írásban előterjesztett szakvéleményt a tanács elnöke ismerteti vagy az ügyész, a vádlott, vagy a védő indítványára felolvassa, illetve a jegyzőkönyvvezetővel felolvastatja. Ha a szakvélemény ismertetése vagy felolvasása után a 109. § alapján a szakértő meghallgatása szükséges, a tárgyalást el kell napolni, és a szakértőt a kitűzött tárgyalásra meg kell idézni.

A Be. 299.§ (2) bekezdése a tárgyalásra megidézett szakértő távolmaradása esetére szabja meg a teendőket. Erre az esetre kétségtelenül azt tartalmazza az ide vonatkozó törvényi rendelkezés, hogy ha a szakértői vélemény ismertetése vagy felolvasása után az ügyész, a vádlott, a védő, a sértett, a magánfél kérdéseket kíván feltenni, akkor a tárgyalást el kell napolni és a szakértőt a tárgyalásra ismételtén meg kell idézni.

A pótmagánvádló jogi képviselője tehát a szakértő értesítésére, illetve idézésére vonatkozó szabályokat tévesen értelmezte, hiszen az elsőfokú eljárás során a szakértő értesítésére került sor, a Be. 299.§ (1) bekezdése alapján a tanács elnöke a szakvéleményt ismertette és nem tartotta ennek alapján szükségesnek a szakértő meghallgatását sem, mivel a Be. 109.§-ában írt feltételek egyike sem állt fenn.

Hasonlóképpen nem osztotta a másodfokú bíróság a pótmagánvádló jogi képviselőjének a „10.G-s” számú iratok beszerzésével kapcsolatos álláspontját. Megállapítható, hogy erre vonatkozóan az elsőfokú ítélet 42. oldal utolsó bekezdése részletes indokolást tartalmaz, amely indokolással a másodfokú bíróság is egyetértett és nyomatékosan utal a Be. 10. §-ára, nevezetesen, hogy a más eljárásban megállapított tényállás a büntető bíróságot nem köti, mivel a büntetőjogi felelősséget az eljárása során önállóan bírálja el.

Megjegyzi ezzel kapcsolatosan a Fővárosi Ítéltábla azt is, hogy az indítvány teljesítése a vád kereteit is meghaladta volna, márpedig ezt maga a pótmagánvádló határozta meg az eljárás elején.

A Fővárosi Ítéltábla a felülbírálat során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett bűncselekmény elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat hiánytalanul feltárta, azokat egyenként és összességében is értékelte, mérlegelte, és tényből tényre is helyesen következtetett. A feltárt bizonyítékok alapján példaértékűen megalapozott tényállást állapított meg, amely teljes egészében mentes volt a Be. 351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól, így annak sem a kiegészítésére, sem a helyesbítésére, pontosítására nem volt szükség,

mindössze az elsőfokú ítélet 11. oldal 1. bekezdés 6. sorában elírt összeget kellett 350 millióra korrigálni.

A hibátlan ítéleti tényállás irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

Megállapítható, hogy a pótmagánvádlónak és jogi képviselőjének a vádlott elítélését célzó fellebbezése teljes egészében az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadja, amely megalapozott tényállás mellett nem vezethet eredményre és nem eredményezhet hatályon kívül helyezést sem a fenti indokokra tekintettel.

A bizonyítékok értékelésével kapcsolatban megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság az indokolási kötelezettségét messzemenően és részletesen teljesítette, logikus magyarázattal szolgált minden egyes bizonyíték vonatkozásában arra, hogy melyeket miért fogadott el és melyeket miért vetett el.

A vádlott vallomása túl széleskörű bizonyítás keretében részben tanúvallomásokkal, részben objektív bizonyítékoknak tekinthető okiratokkal cáfolta meg tételesen a pótmagánvádló állításait.

Részletesen, bizonyítékokkal igazolta az elsőfokú bíróság, hogy a vádlott valamennyi hivatkozott szerződésben vállalt feladatának eleget tett és ezen túlmenően még az is megállapítható volt, hogy az Alapítvány adósságainak rendezése is a vádlott részéről történt meg a közműszolgáltatók felé fennállt hátralék vonatkozásában, ami a beruházás megvalósításának akadályát képezte volna.

A másodfokú bíróság hangsúlyozza, hogy az Alapítványt a vádlott tevékenysége során kár nem érte, megtévesztő károkozási szándék nem volt kimutatható a terhére.

Ezzel szemben megállapítható, hogy a vádlott a lehetőségeihez képest mindent igyekezett megtenni a beruházás sikeres megvalósítása érdekében, rendszeres szakmai konzultációkat tartott a lakásán és az utolsó perzig tevékenykedett a különböző engedélyek beszerzése érdekében is.

Mindezekre tekintettel a másodfokú bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőfokú bíróság felmentő rendelkezésével, hiszen egyetlen tényállási elem megvalósítására sem került sor a vádlott részéről a csalás büntette vonatkozásában, ezért a Btk. 6.§ (3) bekezdés a) pontja, illetve a Be. 331.§ (1) bekezdése szerint bűncselekmény hiányában törvényesen került sor a vádlott felmentésére.

Helyesen vizsgálta az elsőfokú bíróság azt is, hogy megvalósulhatott-e más bűncselekmény a vádlott magatartásával kapcsolatosan. Ezzel összefüggésben az elsőfokú ítélet 40. oldal utolsó bekezdésében írtak helytállóak.

Megállapította a másodfokú bíróság, hogy a Fővárosi Törvényszék a járulékos kérdések vonatkozásában is helyesen járt el.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéletábrla az elsőfokú bíróság ítéletét helyes indokaira tekintettel a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta. Az eljárás során felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozóan pedig a Be. 74.§ (1) bekezdés b./ pontja és a 344. § (1) és (2) bekezdés első fordulata alapján rendelkezett.

Budapest, 2014. év november hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanács elnöke

dr. Halász Irén sk.

előadó bíró

. Magócsi István sk.

bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.194/2008/93. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.29/2014/5. számú végzése folytán 2014. év november hó 7. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2014. év november hó 7. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.

a tanácselnöke

A kiadmány hitelül:

Czibere Éva
tisztviselő